

TARPTAUTINIS BESTSELERIS

*Unikalus autorės balsas, savitas autobiografinio romano stilius ir
vidinis veikėjos pasaulis, nuogu atvirumu priilygstantis K. O. Knausgārdai.*
Evening Standard

Carolina Setterwall Tikėjimės geriausio

baltos lankos

Carolina Setterwall

Tikėkimės geriausio

romanas

Iš švedų kalbos vertė Ingeborga Elena

baltos lankos

Gegužė, 2014

Sėdžiu ant sofos ir maitinu krūtimi kūdikį, kai ateina elektroninis laiškas. Iš esmės dabar tai vienintelis mano užsiėmimas. Žindau, sėdžiu kaip galėdama ramiau su miegančiu vaiku glėbyje, baisiausiai bijodama, kad jis prabus ir vėl ims verkti. Dar kiek pažindau, truputį palaukiu ir bandau paguldyti miegantį kūdikį, kad spėčiau įlįsti į dušą ar užkąsti, nepavyksta, vėl grįžtu ant sofos, vėl žindau. Ir taip diena iš dienos. Ivanui vos trys mėnesiai, kai ateina tas laiškas. Tu grįžai į kažkurį iš savo darbų, nežinau į kurį, retai apie tai kalbi. Reklaminius filmus kuriančios firmos ar laisvai samdomi reklamos režisieriai naudojami tavo, kaip techniko, paslaugomis. Paklaustas, kaip praėjo diena, atsakai, jog tai tokie nuobodūs dalykai, kad aš vis tiek neturėčiau jėgų išklaudyti. Kadaisė primygtinai norėdavau sužinoti, dabar jau nebe. Tu renkiesi – kalbėti apie savo darbą ar ne.

O aš maitinu krūtimi. Pakeliui į namus paprastai pasiunti SMS žinutę klausdamas, ką nupirkti vakarienei, – dabar tu užsikrovęs pagrindinius namų rūpesčius. Dirbi, perki maistą ir gamini valgyti, žaidi su mūsų kate, likusia be dėmesio atsiradus Ivanui. Treniruotes tau kol kas irgi teko atidėti. O aš vis žindau ir žindau. Ir štai vieną ketvirtadienį gegužės pradžioje ateina tavo elektroninis laiškas.

Nuo: Akselis
Kam: Karolina
2014 m. gegužės 8 d. 13:05
Tema: Jeigu mirčiau

Naudinga žinoti, jeigu užsilenkčiau.

Mano kompiuterio slaptažodis: ivan2014
Išsamus sąrašas dokumente pavadinimu *Jeigu mirčiau.rtf*
Tikėkimės geriausio!
Akselis

Perskaitau laišką tris kartus iš eilės. Pradžioj nesuprantu, paskui skaitau iš naujo ir man pasidaro neramu. Trečią kartą perskaičiuoju siurztu. Tipiškas tavo poelgis. Tik tu sugebi elgtis taip beatodairiškai ir be sentimentų, taip beveik maniakiškai realistiškai. Tas tavo iki kraštutinumo sausas tonas laiškuose ir SMS žinutėse. Tos nesibaigiančios atsarginės dokumentų kopijos tavo kompiuteryje ir telefone. Ir slaptažodžiai, kuriuos vis keiti ir kuriuos visada sudaro didžiosios ir mažosios raidės, skaitmenys ir visokie specialieji ženklukai. Ir tas pasakymas, kad nenori būti palaidotas, kai mirsi, geriau išbarstyti pelenus pavėjui kur nors, kur niekas nesijaustų verčiamas važiuoti su gėlėmis ir žvakėmis. Niekas kitas nebūtų išsiuntęs tokios žinutės vidury baltos dienos iš darbo savo merginai, sėdinčiai ant sofos ir maitinančiai krūtimi. Bet tu išsiuntei.

Neatsakau. Vėliau prie vakarienės stalo klausiu, ką norėjai tuu pasakyti, ir tu paaiškini kaip tik taip, kaip ir maniau: tiesiog šovė į galvą, juk atsargumas niekada ne pro šalį. Kad man būtų gerai tuos dalykus žinoti, jei kas nutiktų. Nuo to karto niekada daugiau nebekalbam apie tą laišką.

2009–2014

Spalis, 2014

Spalio sekmadienis. Mes pavargę ir ne per maloniausi vienas kitam. Aš neišsimiegojusi, nes Ivanas įsigudrino žįsti dar ir naktimis. Taip ir neišmokau užmigti tarp tų nesibaigiančių būdravimų, o kadangi Ivanui tuoj aštuoni mėnesiai, poilsio fronte nieko gero. Nuolat jaučiuosi pavargusi. Šiandien – dar ir suirzusi, man gaila savęs. Tu įsitempęs, bet stengiesi viską spėti. Nepasakei savo darbdaviams, kad jau po savaitės dirbsi tik pusę dienos, nes iš-eini tėvystės atostogų. Dažnai dėl to ginčijamės. Noriu, kad susimažintum krūvį, kad liktų laiko – ir jėgų – mūsų gyvenimui, mūsų vaikui, mūsų pasauliui. Bet tu nenori. Tiksliau sakant, nori, bet tvirtini, jog tai neįmanoma. Aiškini, kad laisvai samdomam darbuotojui viskas yra kitaip. Ilgainiui užgyvenai klientų ratą, o jei bent vienam iš savo užsakovų pusmetį ar ilgiau pradingsi, tai vietoj tavęs paims kitą. Tiesiog pakeis kitu. Tu irgi pavargęs. Kai atsipalaiduoji, atrodai liūdnas. Neturi jėgų net pagalvoti apie netrukus prasidėsiantį laikotarpį, kai pusę dienos būsi namie su Ivanu, o likusią paros dalį dirbsi. Aš irgi įsitempusi. Nepatenkinta. Nerami. Mūsų šeimai einasi ne taip, kaip įsivaizdavau. Tu kartoji, esą aš žinojusi, ką renkuosi, kai apsisprendžiau turėti su tavimi kūdikį. Atsakau, kad įsivaizdavau viską kitaip. Nė vienas nenorim liūdinti kito. Bet pastaruoju metu šita užduotis atrodo pernelyg sunkiai įveikiama. Nors mudu abu stengiamės.

Prieš tris savaites persikraustėme – tam visiškai neturėjom laiko, bet vis tiek persikėlėme gyventi kitur. Pakavom daiktus naktimis, priešokiais, kol Ivanas vienas miegodavo. Tylėdami, nerasdami pokalbio temų, kurios leistų atsikvėpti, o ne skaudintų ar sukeltų barnius. Taip ir kraustėmės. O dabar jau spėjom beveik viską išpakuoti. Šiandien esam priversti padaryti pertrauką, nes mūsų mašina pradėjo gesti. Turim važiuoti pas tėvus, kad tavo tėtis pažiūrėtų. Įkeliam Ivaną į kūdikio kėdutę užpakalinėj sėdynėj, tu sėdi šalia, o aš vairuoju. Neiškenčiu ir jau kokį šimtąjį kartą linksmu tonu, kuris vis tiek nieko neapgaus, užsimenu, kaip būtų puiku, jeigu abu turėtume teises. Susitvardai ir patikini netrukus tuo užsiimsi. Nebeklausiu kada, šiandien neturiu jėgų pradėti dar vieno barnio. Mane jau graužia sąžinė dėl šito komentario. Mašinoje pasidaro tylu. Ivanas gerai nusiteikęs, o tu stengiesi linksminti jį įvairiais garsais ir žaislais, kad ir toliau taip būtų. Kai Ivanas verkia, imu prasčiau vairuoti, o tu kaip niekas kitas moki jį prajuokinti. Girdžiu, kaip judu žaidžiat ant užpakalinės sėdynės, kai iš Nynėsvėgeno įvažiuojam į Tyresiovėgeną, vedantį į Vendelės gyvenvietę. Mes vis labiau artėjam prie tavo tėvų namų, ir aš pagalvoju, kaip vis dėlto myliu savo šeimą. Tik šiuo metu mums sunkoka.

Tu padedi tėčiui tvarkyti mašiną, o aš geriu arbatą su tavo mama. Ji diskretiškai ir pagarbiai klausinėja, kaip mums sekasi. Atsakau ne itin diskretiškai, bet mandagiai, kad dabar visko labai daug. Mes neišsimegam, tu pavargęs. Kraustymasis buvo sunkus, o Ivanas nuolat sapnuoja košmarus ir naktimis ištisai žinda. Sakau, kad mes nelabai spėjam suvokti, kas ir kaip, bet tai melas.

Keliukan įsuka tavo vyresnysis brolis. Jis nebuvo pranešęs, kad atvažiuos, ir aš matau, kaip jūs abu nustembat netikėtai susitikę. Juokiatės apsikabinę. Jis ploja delnu tau per nugarą, atrodo,

kad pradingai jo glėby. Jis visada buvo daug stambesnis už tave. Žemesnis, bet platesnių pečių, stipresnis. Tu atgyji jam pasakius ką nors juokinga, kai judu pasukat namo link. Tavo žingsniai laiptais greiti, skubi į virtuvę, nori parodyti Ivaną. Brolis matė jį tik kartą. Daugiau nepavyko susitikti, visi pastaruoju metu buvo užsiėmę. Jis kalbina vaiką, sako, kad užaugo jau didelis ir labai panašus į tave. Vadina tave broliuku. Dideliais gurkšniais išgeria kavą. Tu pasiimi stiklinę kolos. Paskui visi trys grįžtate prie mašinos. Išeinu kartu su jumis į kiemą. Ivanas įsitaisęs nešioklėje man ant krūtinės, sužvejoju kišenėje mobilųjį telefoną ir nufotografuoju jus, apspitusius mašiną. Stringa langų valytuvai. Jums nesiseka sutvarkyti. Nuotraukoje judu atsukę nugaras į objektyvą, vienas krapštosi pakaušį. Jūs – du broliai ir tėtis – matotės paskutinį kartą gyvenime, bet to dar nežinote.

Balandis, 2009

2009-ųjų Valpurgijos šventė, ir aš su draugais ruošiuisi važiuoti švęsti į Adelsę, į seną mokyklą, kurią keletas mano draugų išsiuomuoja ir įsirengė ten vasaros rojų. Šventės pas juos visada labai smagios. Jie sukviečia kelis šimtus žmonių ir mus, spėjusius pačiupti bilietus, kol neišpirko, dar ir nuveža autobusu už tą pačią kainą. Mediena kvepiančioje mokyklos salėje su girgždančiomis grindimis parduotuvės kainomis galima nusipirkti alaus ir vyno. Draugai – muzikantai ir kultūros pasaulio žmonės, todėl per tas šventes dažnai groja mano mėgstami atlikėjai ir grupės. Važiuoju ten švęsti ketvirtą ar penktą kartą. Jaučiuosi laiminga.

Man trisdešimt, o širdies reikaluose – visiška netvarka. Prieš keletą dienų nutraukiau neilgai trukusį romaniuką su vyriškiu iš Norlando, kuris pradžioje man pasirodė tas, ko reikia, bet vėliau paaiškėjo, kad visai ne. Pasielgiau, kaip esu įpratusi. Išsisukau parašydama tekstą, elektroninį laišką, kuriame išdėsčiau, jog tai tikrai ne jo kaltė, tik mano netikęs gyvenimo etapas. Nežinau, kodėl man visados taip sunku pasakyti ne. Mane suima baimė nuo minties, kad įskaudinsiu, įsikalbu, kad sugadinsiu tam žmogui ne tik kelias dienas ar savaites, bet apskritai sugriaušiu pasitikėjimą savimi ir atimsiu gyvenimo džiaugsmą. Išgyvenu tokią stiprią kaltę tą akimirką, kai – nebenorėdama tęsti nerimą keliančių santykių – nusprendžiu nutraukti kokią nors istoriją, kad keletą kartų užtęsčiau per ilgai. Pasižadėjau sau ir savo psichologei daugiau taip nesielti, užtat dabar nutraukiu nevykusius santykius daug greičiau nei anksčiau. Bet su tokia pat baime kaip visada. Tokia jau esu, kiek save prisimenu. Dabar vėl padariau tą patį.

Šįkart viskas baigėsi lengvai. Turbūt todėl, kad susitikinėjom tik keletą savaitių ir jis greičiausiai nebuvo pernelyg manęs įsimylėjęs. Taip lengvai, kad net nusprendė pasilaikyti bilietą į šventę, anksčiau nusipirktą man įkalbėjus, ir vis tiek atvažiuoti. Su dar vienu savo draugu. Tiesiog kaip bičiulis.

Vis dėlto sutrinku, kai pamatau jį autobuse, bet pasisveikinu, apkabinu ir apsimečiu, kad viskas gerai. Kad aš dėl nieko nekalta. Laisva moteris, kuri žino, ko nori. Tiesa, aišku, ta, kad visiškai nežinau. Seniai nebežinau. Yra tik neaiškus troškimas liautis klaidžiojus ir susirasti ką nors tinkama, bet iš tiesų to troškimo nepakanka. Jau keleri metai viena sumaištis. Tik norlandiečiui visai nebūtina to žinoti. Mes juk vis tiek nebūsime kartu. Autobuse geriu vyną, stiklinėms tuštėjant ir kilometrų skaičiui tarp manęs ir Stokholmo didėjant po truputį imu jaustis geriau. Viskas yra taip, kaip turi būti, bent jau apytiksliai.

Šoku ir kojos nenori sustoti. Burna nenori liautis rijusi vyno. Įsirangau į gilią lango nišą senosios mokyklos salėj, stoviu sau viena ir šoku, ir mėgaujuosi tuo, kad esu nepasiekiamą, o tuo metu keletas žvilgsnių nukrypsta į mane. Tarp savo draugų esu pagarsėjęs pomėgiu užsikabroti ant baldų, barų, kėdžių, garsiaikalbių, scenų, palangių ir šokti. Ypač viena. Tai jau tapo savotišku vaidmeniu. Šįvakar darau tą patį. Šokdama judu iš šokių aikštelės į lango nišą, paskui įsiveržiu į didžėjaus zoną, susišūkauju su draugais, keičiančiais diskus ant grotuvo. Nusišlapinu miške, kai eilė prie tualetų pernelyg ištįsta. Retsykiais matau norlandietį žmonių jūroje, ir kaskart jis pažvelgia tiesiai į mane. Linkteli mano pusėn, bet jo žvilgsnis liūdnas. Mano draugai jau praminė jį Liūdnąja Šuns Akimi. Nusijuokiu. Bjauru taip elgtis, bet man tas pats. Aš noriu šokti, esu apsvaigusi ir viskas yra taip, kaip turi būti.

O paskui netikėtai šalia atsirandi tu. Anksčiau nebuvo tavęs mačiusi, negalėjai atvažiuoti čia tuo pačiu autobusu kaip aš. Tavo draugas, mano pažįstamas, sako tuoj pristatysiąs vienam žmogui, kuris, esą, mane įsimylėjęs. Ir štai tu čia. Kreivai šypteli. Aukštas, laibas, šypsena primena trikampį su viršūne aukštyn. Šypsaisi kaip kaubojus iš seno filmo. Kreivokai, kažkaip įstrižai, bet plačiai ir be apsimetinėjimo. Šypsena pasklinda visu tavo veidu. Galėtum būti graži karikatūra, tokia, nuo kurios darosi linksma. Užsismaukęs kepuraitę. Turiu atlošti sprandą, kad galėčiau į tave pažiūrėti. Tu negirdėjai, kaip tave pristatė mūsų bendras draugas, bet nesvarbu. Nepanašu, kad tau tai būtų padarę kokį įspūdį.

Turiu prastą įprotį pati imtis iniciatyvos, kai apgirstu. Lyg baimindamasi rizikuoti, kad manęs niekas nepasirinks, naudojuosi proga, vos tik ji pasitaiko. Šį vakarą ta proga – tu. Tariau sau, kad atrodai man patrauklus. Aukštas, kiek gunktelėjęs, o dar ta

šypsena. Akys didžiulės. Būtų tikrai smagu tave nupaišyti. Paimu už rankos, neprotestuoji, ir aš išsivedu tave į kiemą. Lauke vis dar šviesu ir valandų ne daugiau kaip devynios, bet kam rūpi šio pasaulio dalykai – nei man, nei tau. Šviesoje pastebiu, kad tavo akys tiesiog nepadoriai mėlynos. Norėčiau paklausti, gal nešioji kontaktinius lęšius. Bet dar ne dabar.

Kieme pro buvusios kiaulidės langelį dalija karštas dešrelės. Stojamės į eilę, tvirtai laikai mane už rankos. Atrodai pasirengęs pabučiuoti, vos duosiu ženklą. Elgiuosi santūriai. Klausiu, kiek tau metų, sakai, jog dvidešimt aštuoneri. Palengvėja, maniau, daug jaunesnis. Klausiu, kur dirbi, atsakai, jog tai susiję su medijom. Pasiruošiu stebėti tavo reakciją, kai pranešiu, kad dirbu muzikos srity, su dideliais muzikiniais renginiais, bet tu neklausi. Regis, tavęs nedomina nei mano amžius, nei profesija. Atrodo, tenori mane glamonėti. Tavo šypsena užkrečia ir aš nusprendžiu, kad to užtenka. Man jau gana informacijos, ištempiu tave iš eilės prie dešrelių langelio, ir pasukę už mokyklos pastato prieiname pievelėje vešantį beržą. Maždaug prieš valandą netoliese buvau pritūpusi nusičiurkšti. Iš mokyklos šokių aikštelės, kur groja muzika, dunksi bosai. Pabučiuoju tave. O gal tu mane pabučiuoji.

Bučiuoju tave, tu bučiuoji mane, delnais laikai mano veidą ir man tai patinka. Man patinka, kaip tu bučiuojiesi, patinka tavo rankos, patinka, kad esi aukštas ir dar tos kiek perkreiptos lūpos, kurios nesiliauja šypsotis net tada, kai mane glamonėji. Glamžomės kaip paaugliai, atsirėmę į beržą, o kai prisispaudi prie manęs ir priremi prie kamieno, mano megztinio nugara apkimba žieve. Jei būčiau smulkesnė, galėčiau atsispirti nuo žemės ir apsižergti tave stovintį, bet yra kitaip. Dabar mes stovim prisispaudę vienas prie kito ir prie beržo, įkaitę kaip keturiolikmečiai.

Sakau, kad būtinau pratęsim, tik ne prie visų. Priduriu, jog čia yra vienas žmogus, kuriam nelabai linksma, ir nežinau, ar sakau tai norėdama pasigirti, ar todėl, kad juo rūpinuosi, o gal paprasčiausiai noriu pasirodyti atidi tavo akyse. Viskas dar labai neaišku, impulsyvu. Vakaras tęsiasi, mes šokam draugų būry, o tarpais išlekiam į lauką, susitinkam prie beržo ir toliau glamonėjamės. Kuo labiau vakarėja, tuo intensyviau. Vieną tokį kartą apsikeičiam telefono numeriais. Tampa paprasčiau, kai vėliau prireikia susitarti dėl dar vieno susitikimo prie beržo.

Pirmą valandą šventė baigiasi, visi jos dalyviai namo į Stokholmą važiuoja dviem autobusais. Mes sėdim vieno jų priekyje, aš pasistengiau, kad Liūdnoji Šuns Akis sėdėtų kitame, ir dabar galiu nesivaržydama bučiuoti tave tamsoje. Autobuso gale triukšmauja. Tarp bučinių verti mane klausytis „AC/DC“ iš vienos savo ausinės. Sakau, kad man jie ne itin, ir kiek įstengdama atsainiau užsimenu keltą kartų su jais dirbusi. Ta informacija, atrodo, nepadaro tau jokio įspūdžio. Sakai, gerai, klausyk, pasiklausyk šito, ir vėl bučiuoji. Tada kilsteli mane ir pasisodini ant kelių. Man patinka, kad šitaip pakėlei, ir patinka sėdėti tau ant kelių. Dabar jau galiu tave apžergti.

Kai po valandos autobusas pasiekia Piliečių aikštę, mano smakras ir skruostai nuo dygių tavo barzdaplaukių išmušti raudonų dėmių. Seniai taip nesibučiavau. Išlipam iš autobuso, tu nori palydėti mane namo. Bet aš nesutinku. Paklausi dar kartą ir sulauki dar vieno ne. Tada pasiūlai eiti pas tave. Eime, noriu miegoti su tavim. Ne, priešinuosi, noriu miegoti viena. Turbūt bijau pasirodyti tokia, kuri perguli jau pirmąjį pažinties vakarą. Jei būtume ėję namo kartu, taip ir būtų nutikę. Nenoriu, kad taip atsitiktų. Noriu, kad taip atsitiktų. Noriu, kad būtų tęsinys. Mes

išsiskiriam. Matau, kaip tavo galva šokčioja pagal muzikos ritmą, o nugara tolsta Folkungos gatve. Prieš užmigdama gaunu iš tavęs SMS. Rašai, kad aš graži ir nori vėl mane pamatyti.

Spalis, 2014

Laikrodis rodo pusę septynių, nubundu šalia Ivano. Pagalvoju, kad visai neblogai išsimiegojom. Na, viskas reliatyvu, bet kaip mums – tikrai neblogai. Ivaną, kuriam jau tuoj devyni mėnesiai ir kuris gavo atskirą kambarį, kai įsikraustėme į naują butą prieš tris savaites, vargina naktiniai siaubo priepuoliai. Ir dar jis nori žįsti nuo trijų iki šešių kartų per naktį. Dažniausiai miegu pas jį, ant čiužinio jo kambaryje, nors tikėjomės, kad naktis vėl galėsime leisti dviese, tu ir aš. Vakar nuo dešimtos iki vienuoliktos sūpavau jį ir mėginau nuraminti, paskui maitinau krūtimi ir atrodė, jog tai niekada nesibaigs, o tada pasiunčiau tau SMS žinutę į virtuvę, kur sėdėjai dirbdamas. Parašiau vėl liksianti nakvoti pas Ivaną, o tu atsakei, kad viskas gerai, ir palinkėjai labos nakties. Netrukus išgirdau tave vaikstant tarp vonios ir svetainės. Užgesinai visas šviesas, išsivalei dantis ir susiruošei gulti, pagaliau ir tu.

Užmigau ne iš karto. Pradėjau telefonu naršyti internete „naktiniai vaikų siaubo priepuoliai“ ir įdėmiai perskaičiau viską, ką radau svetainėje „Klauskite gydytojo“, laikraščiuose, forume „Superšeima“. Perskaičiusi keletą straipsnių ir apsvarsčiusi, ar galėtų būti, kad Ivanui prasidėjo naktiniai siaubo priepuoliai (atrodo, paprastai jie kamuoja kiek vyresnius vaikus), nusprendžiau, jog taip ir yra. Ivanui išties siaubo priepuoliai, todėl naktimis toks nepaguodžiamas. Beveik visada tai nutinka praėjus kiek daugiau

nei valandai nuo tada, kai jis vakare užmiega. Aprašymuose, kuriuos radau internete, viskas sutampa. Padariau vieno straipsnio ekrano kopiją ir nusiunčiau tau SMS žinute. „Man atrodo, kad Ivanui prasidėjo naktiniai siaubo priepuoliai, pažiūrėk“, – parašiau ir išsiunčiau tau straipsnį. Neatsakei. Tavo kambaryje buvo tylu. Pamaniau, kad turbūt jau miegi, o gal skaitai ir nebeturi jėgų atsakyti. Ir iškart užmigau.

Kai nubundu, jaučiuosi beveik pailsėjusi. Katė nemiaukė prie Ivano durų, kaip dažnai mėgsta, o Ivanas prašė krūties tik du kartus po siaubo priepuolio vidurnaktį. Jis gerai nusiteikęs ir jau ropščiasi iš mūsų laikinos lovos ant grindų durų link, pasiruošęs leistis po butą ieškoti nuotykių. Paimu jį ant rankų ir sakau: eime, pažadinsim tėtį. Kai praveriam duris, mus pasitinka katė, leidžiasi truputį paglostoma, irgi ką tik nubudusi, ir tada mes įžengiam į kambarį, kur tu miegi.

Sodinu Ivaną ant lovos, kad ropotų pas tave ir būtų pirmas, ką išvysi atsimerkęs. Sakau, labas rytas, tėti, – tokiu tonu, koku kalbinu Ivaną, nors iš tiesų skiriu žodžius kuriam nors suaugusiajam. Dažniausiai tau. Ivanas nusitaiko galvūgalin, bet dar nespėja ten nuropoti, kai aš pastebiu, kad kažkas ne taip. Tu guli tokia poza, kokia niekada neguli miegodamas. Persikreipęs ir sulinkęs, pasisukęs šonu, veidas įbestas į pagalvę. Keista veido spalva. Ji šviesesnė nei įprastai. Be gyvybės.

Beveik nedirštu paliesti tavo čiurnos, kyšančios iš po apkloto kojūgaly, kur stoviu. Bet paliečiu. Ji vėsi. Blyški. Nereaguoja į mano pirštus. Viduje necirkuliuoja kraujas. Tavęs jau nėra. Tu miręs.